

۱. مقدمه

جبان می‌کنند (Seyed Sharifi & Namvar, 2016). بررسی‌های Jarak *et al.* (2012) نشان دادند که تلچیق هم‌زمان باکتری‌های سودوموناس پوتیدا^۱، باسیلوس^۲ و ازتوباكتر کروکوکوم^۳ موجب افزایش معنی‌دار عملکرد دانه ذرت شد. همچنین Kirchner *et al.* (1993) به وجود فلاوباكتریوم^۴ در ریزوسفر گندم و جو اشاره نموده و افزایش عملکردی معادل ۳۰۰-۵۰۰ کیلوگرم در هکتار را در تلچیق بذر گندم و جو با فلاوباكتریوم گزارش کردند. میکوریزها^۵ نیز به‌دلیل افزایش سطح جذب ریشه‌ها از راه نفوذ مسیلیوم قارچ در خاک و دسترسی گیاهان زراعی به حجم بیش‌تری از خاک، در افزایش جذب آب و عناصر غذایی بسیار مؤثرند (Seyed Sharifi & Namvar, 2016).

Mader *et al.* (2011) گزارش کردند که تلچیق هم‌زمان بازدز گندم با میکوریز و سودوموناس، عملکرد و اجزای عملکرد را به میزان ۴۱ درصد نسبت به شاهد افزایش داد. Kheirizadeh Arough & Seyed Sharifi (2016) گزارش کردند که محتوای نسبی آب و عملکرد کوانتموی برگ پرچم تریتیکالم^۶ در شرایط محدودیت آبی، با کاربرد هم‌زمان میکوریز و سودوموناس افزایش یافت.

در سال‌های اخیر استفاده از تنظیم‌کننده‌های رشد مانند پلی‌آمین‌ها^۷ برای کاهش اثر تنش‌های محیطی در گیاهان مطرح شده است. پلی‌آمین‌ها در بسیاری از فرایندهای فیزیولوژیک نظیر رشد و نمو گل و میوه، پیری برگ، و پاسخ گیاه به تنش‌های زنده و غیرزنده محیطی مؤثر است (Kusano *et al.*, 2008).

گندم (*Triticum aestivum* L.) از مهمترین گیاهان زراعی است که به‌دلیل ارزش غذایی بالا، تنوع و مرغوبیت فرآورده‌های آن، تأمین بیش از نصف پروتئین مصرفی، سالانه در سطح وسیعی از مناطق خشک و نیمه‌خشک کشت می‌شود. در مناطق خشک و نیمه‌خشک، کم‌آبی از مهم‌ترین عوامل محیطی مؤثر در کاهش رشد و عملکرد گندم محسوب می‌شود که با کاهش کارایی فتوستزی از طریق افزایش فلورسانس کلروفیل، کاهش کلروفیل و Monakhova & Chernyadov, (2002)، تولید گونه‌های فعال اکسیژنی و کاهش پایداری El-Tayeb (2002) گزارش دادند که محدودیت آبی موجب می‌شود انتقال الکترون در فتوسیستم II مختل شده و الکترون اضافی ناشی از فتولیز آب، با تولید اکسیژن فعال و خسارت به غشای سلولی از طریق پراکسیدشدن چربی‌ها و پروتئین‌ها، به کاهش محتوای کلروفیل گیاه منجر شود. (Baili *et al.*, 2006) کاهش محتوای نسبی آب و عملکرد کوانتموی (Fv/Fm) را، در اثر محدودیت آبی گزارش کردند. برخی پژوهش‌گران کاهش عملکرد دانه را به کاهش محتوای کلروفیل و هدایت روزنه‌ای در گیاه به‌دلیل کاهش در فتوستز نسبت داده‌اند (Liang *et al.*, 2002). بررسی‌های انجام‌شده توسط Miyashita *et al.* (2005) نشان داد که با افزایش محدودیت آبی در لوییا، عملکرد کوانتموی (Fv/Fm)، سرعت تعرق و هدایت روزنه‌ای کاهش یافت. یکی از راه‌های تعديل یا کاهش اثرات تنش‌ها، کاربرد باکتری‌های محرک رشد است (Mahdavipour *et al.*, 2009). این باکتری‌ها در شرایط تنش نه تنها موجب افزایش تحمل‌پذیری گیاهان می‌شوند، بلکه با تکثیر خود بخشی از میکروارگانیسم‌های از دست‌رفته خاک را نیز

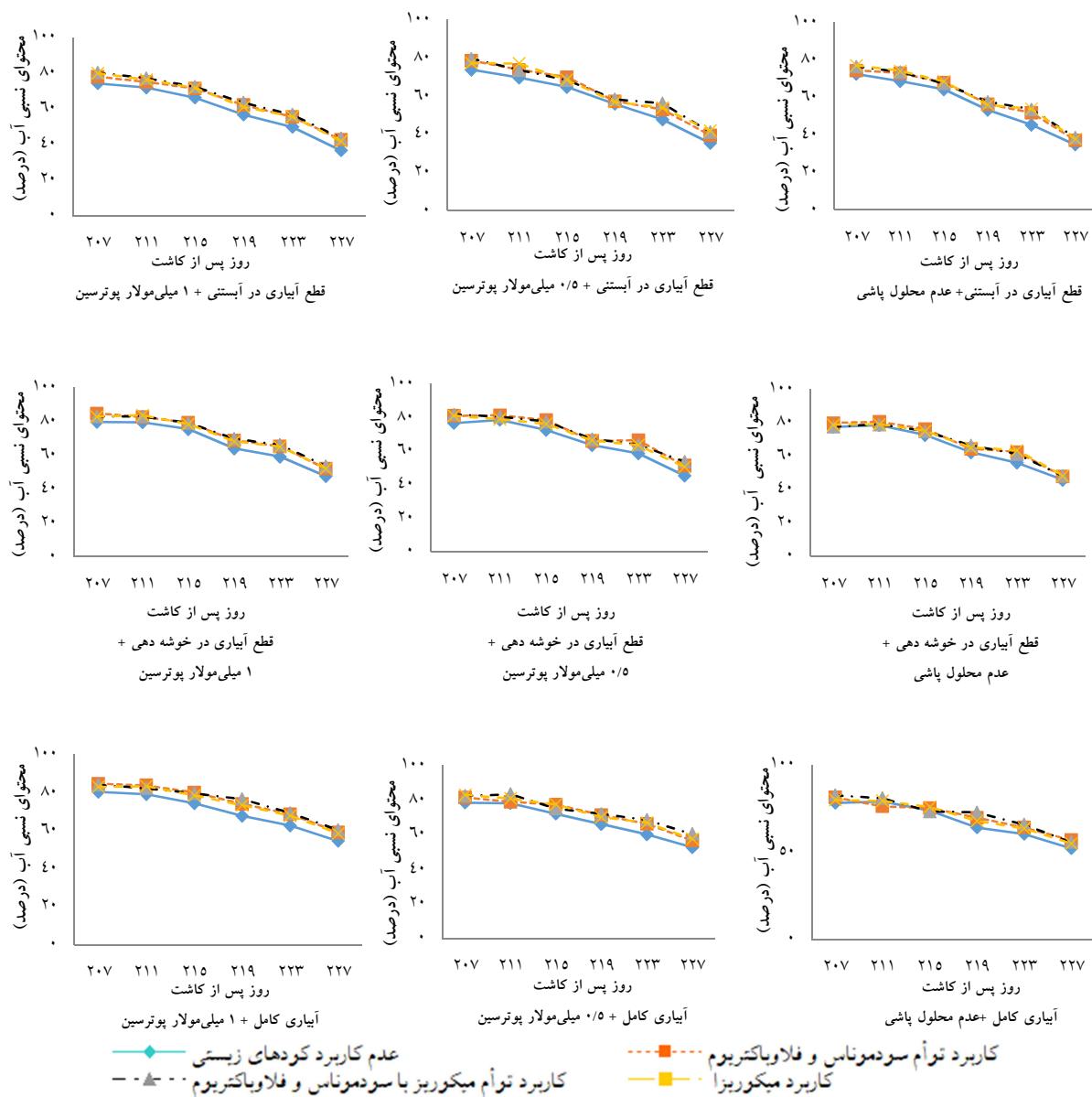
-
- 1. *Pseudomonas Putida*
 - 2. *Bacillus*
 - 3. *Azotobacter chroococcum*
 - 4. *Flavobacterium*
 - 5. *Mycorrhiza*
 - 6. *Triticale*
 - 7. *polyamines*

بزرگ‌کشاورزی

هم‌زمان سودوموناس و فلاوباتکریوم، آبیاری کامل با کاربرد هم‌زمان کودهای زیستی (میکوریز) با سودوموناس و فلاوباتکریوم در ۲۰۷ روز پس از کاشت و کمترین آن (۳۶/۷۸ درصد) در عدم کاربرد کودهای زیستی و عدم محلول‌پاشی پوترسین در شرایط قطع آبیاری در مرحله آبستنی در ۲۲۷ روز پس از کاشت به دست آمد (جدول ۴).

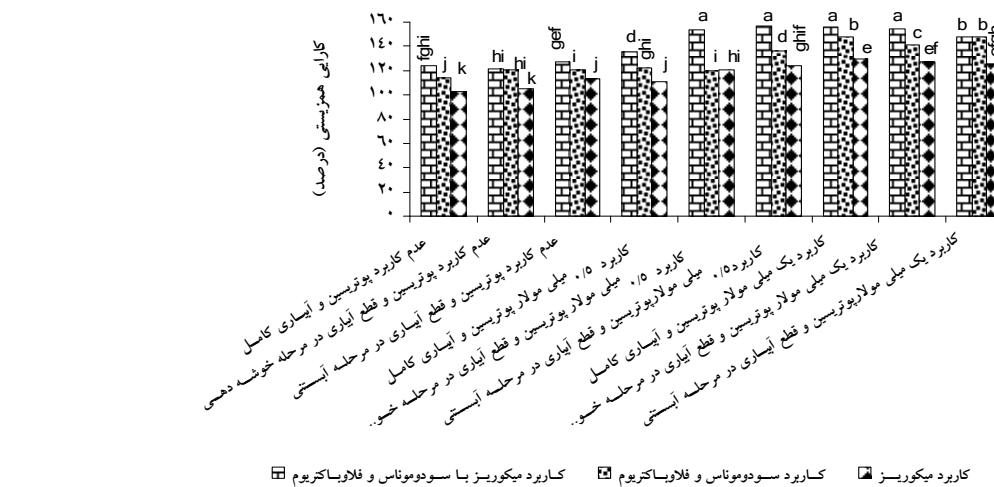
۳.۱. محتوای نسبی آب برگ پرچم

در شرایط قطع آبیاری در مرحله آبستنی روند کاهشی محتوای نسبی آب برگ پرچم نسبت به قطع آبیاری در خوش‌دهی و آبیاری کامل قابل توجه بود (شکل ۱)، به طوری که بیشترین محتوای نسبی آب برگ پرچم ۸۴/۱۸ و ۸۷/۸۴ درصد) در ترکیب‌های تیماری آبیاری کامل با کاربرد و ۷۸/۸۴ درصد) در ترکیب‌های تیماری آبیاری کامل با کاربرد

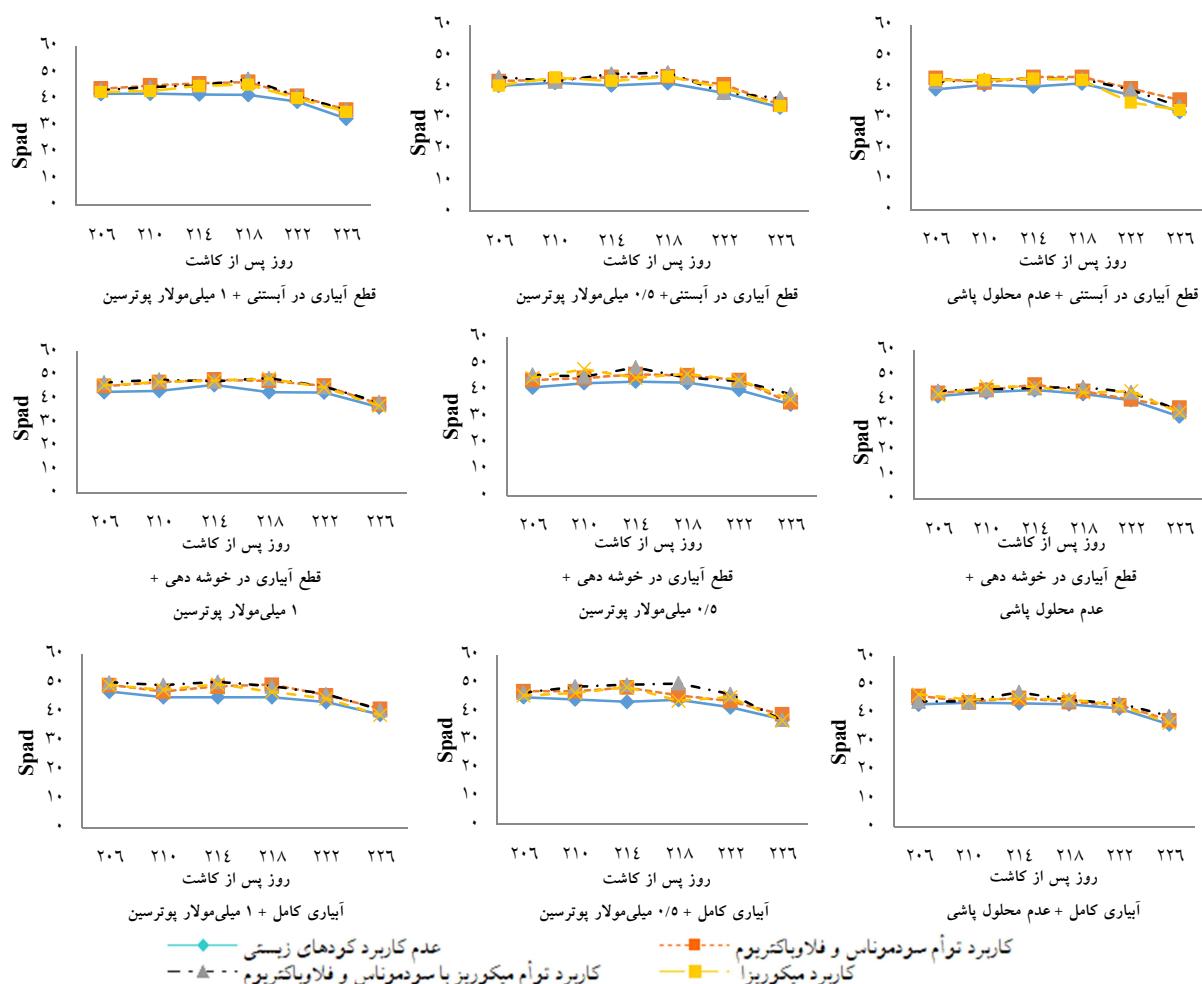

شکل ۱. تأثیر سطوح آبیاری، کودهای زیستی و پوترسین بر روند محتوای نسبی آب برگ پرچم گندم

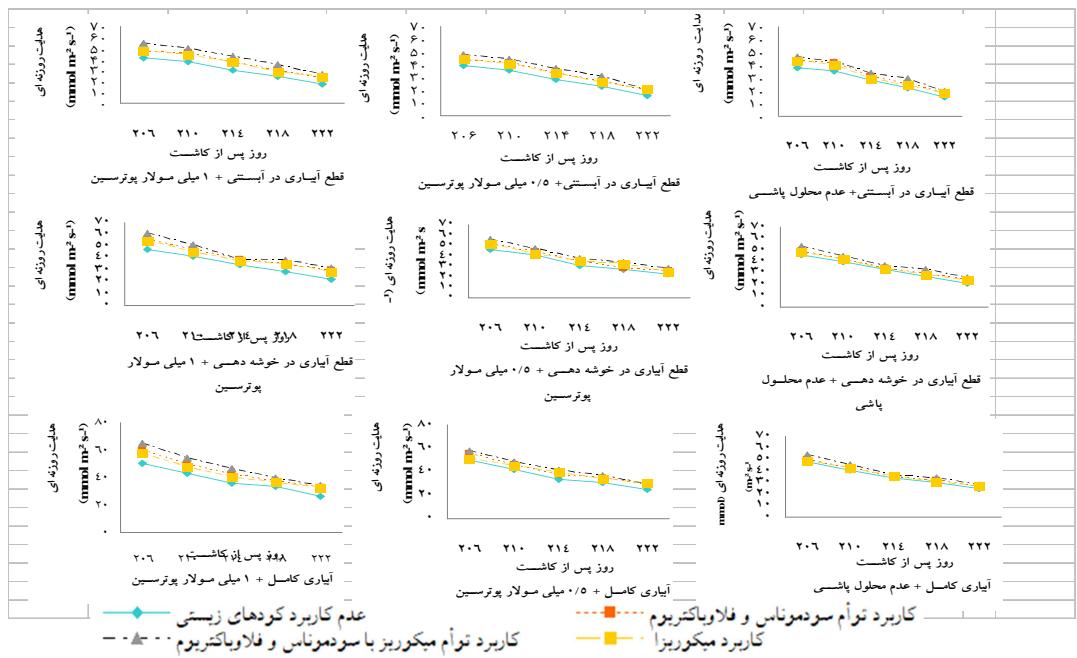
تأثیر کودهای زیستی و پوترسین بر عملکرد دانه و برخی شاخص‌های فیزیولوژیکی گندم در سطوح مختلف آبیاری

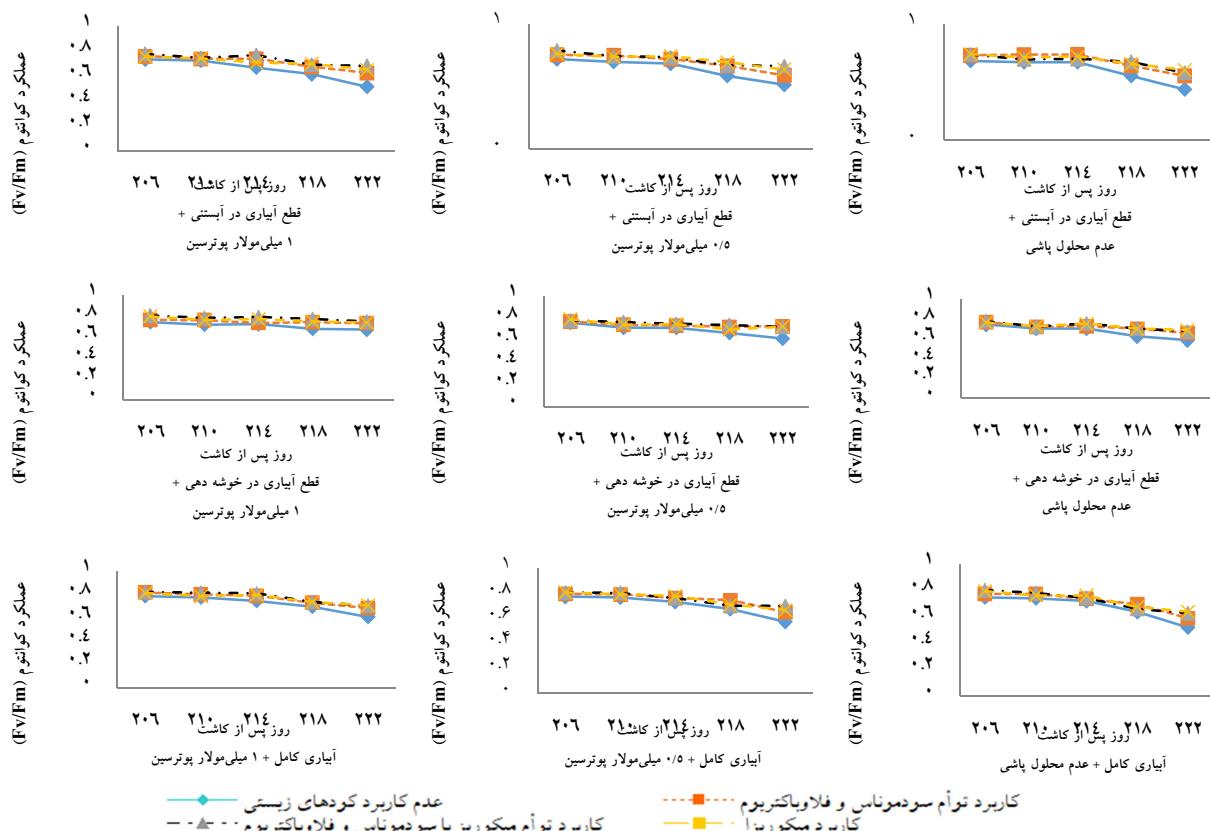
شکل ۲. مقایسه میانگین برهمکنش محلول‌پاشی با پوترسین، کاربرد کودهای زیستی و سطوح آبیاری همزیستی در گندم

شکل ۳. تأثیر سطوح آبیاری، کودهای زیستی و پوترسین بر روند شاخص‌کلروفیل در برگ پرچم گندم

شکل ۴. تأثیر سطوح آبیاری، کودهای زیستی و پوترسین بر روند هدایت روزنہای در برگ پرچم گندم

شکل ۵. تأثیر سطوح آبیاری، کودهای زیستی و پوترسین بر روند عملکرد کوتانوم برگ پرچم گندم

پژوهی کشاورزی

تأثیر کودهای زیستی و پوترسین بر عملکرد دانه و برخی شاخصهای فیزیولوژیکی گندم در سطوح مختلف آبیاری

مقایسه میانگین اثر اصلی نشان داد که بیشترین عملکرد دانه ۶۸۲/۶۸ گرم در مترمربع) در شرایط آبیاری کامل، کاربرد همزمان سودوموناس و فلاوباتکریوم (۶۷۶/۴۲ گرم در مترمربع) و محلولپاشی ۱ میلی مولار پوترسین (۶۱۸/۰۲ گرم در مترمربع) بهدست آمد (جدول ۶). کمترین عملکرد به ترتیب در قطع آبیاری در مرحله آبستنی (۴۵۳/۳ گرم در مترمربع)، عدم کاربرد کود زیستی ۵۶۹/۳۳ (۴۸۹/۵۵ گرم در مترمربع) و عدم محلولپاشی (Emadi *et al.* ۲۰۱۳) حاصل شد (جدول ۶). افزایش عملکرد دانه به میزان ۸۸/۸ درصد در رقم چمران و (2013) نشان دادند که محلولپاشی برگ پوترسین موجب افزایش عملکرد دانه به تیمار شاهد شد. آنان ۹۱/۱ درصد در رقم استار نسبت به تیمار شاهد شد. بیشترین عملکرد را در محلولپاشی پوترسین در مرحله آبستنی و پنجهزنی و کمترین آن را در عدم محلولپاشی گزارش کردند و اظهار داشتند که محلولپاشی پوترسین به دلیل افزایش طول عمر برگ پرچم و طول دوره پرشدن مؤثر دانه موجب افزایش عملکرد دانه شد.

بررسی‌ها نشان داده‌اند که کودهای زیستی می‌توانند اثر سوء تنش بر عملکرد کوانتوسیم فتوسیستم II را از طریق کاهش آسیب به مراکز واکنشی فتوسیستم کاهش داده و موجب افزایش مقاومت گیاه به تنش‌های محیطی از جمله خشکی می‌شود (Habibi *et al.*, 2014; Yaman *et al.*, 2010; Mehta *et al.*, 2010; Wu *et al.*, 2010) و پلی‌آمین‌ها نیز به عنوان تنظیم‌کننده رشد با تنظیم تعادل هورمونی و متابولیسم اسیدهای آمینه، نقش مثبتی در توسعه هیف قارچ‌ها بر عهده دارند که در نهایت می‌توانند به کاهش اثر سوء ناشی از محدودیت آبی کمک نماید (Wu *et al.*, 2010).

۳.۵. عملکرد دانه

نتایج جدول تجزیه واریانس نشان داد که اثر سطوح آبیاری و کودهای زیستی در سطح احتمال یک درصد و اثر پوترسین در سطح احتمال پنج درصد و اثر ترکیب تیماری آبیاری در کودهای زیستی بر عملکرد دانه در سطح احتمال پنج درصد معنی‌دار شد (جدول ۳).

جدول ۶. مقایسه میانگین اثر اصلی محدودیت آبیاری، کودهای زیستی و محلولپاشی پوترسین بر عملکرد دانه گندم

ترکیب تیماری	قطع آبیاری در مرحله آبستنی	قطع آبیاری در خوشده دهی	آبیاری کامل	LSD5%
عملکرد دانه (gr.m ⁻²)				
۴۵۳/۳۰	قطع آبیاری در مرحله آبستنی	قطع آبیاری در خوشده دهی	آبیاری کامل	
۶۴۱/۲۴b				
۶۸۲/۶۸a				
۳۵/۷۷				LSD5%
۴۸۹/۵۵d	عدم کاربرد کود زیستی			
۶۸۶/۴۲a	کاربرد همزمان سودوموناس و فلاوباتکریوم			
۶۲۴/۰۴b	کاربرد همزمان میکوربیز و سودوموناس و فلاوباتکریوم			
۵۶۹/۶۱c	میکوربیز			
۴۱/۳				LSD5%
۵۶۹/۳۳b	عدم محلول پاشی			
۵۸۹/۸۷ab	محلول پوترسین	۰/۵ میلی مولار		
۶۱۸/۰۲a		۱ میلی مولار		
۳۵/۷۷				LSD5%

میانگین‌های با حروف مشترک در هر ستون اختلاف آماری معنی‌داری با هم ندارند.

بهزادی کشاورزی

دوره ۲۴ ■ شماره ۱ ■ بهار ۱۴۰۱

رادیکال‌های آزاد اکسیژن در شرایط تنش جلوگیری کنند و افزایش میزان عملکرد تحت تاثیر باکتری در شرایط کمبود آب به طور عمد به همین عامل مربوط می‌شود (Behl et al., 2012). نتایج مشابهی نیز توسط Tao et al. (2003) مبنی بر افزایش عملکرد دانه گندم در تلخیح دوگانه میکوریزا و ازتوباکتر گزارش شده است. نتایج بررسی‌های مختلف نشان داد قارچ میکوریزا اثرات مثبتی بر رشد گیاه و عملکرد گیاهان داشته است (Vyas et al., 2003; Ardakani et al., 2006).

جدول ۷. مقایسه میانگین اثر ترکیب تیماری کودهای زیستی و سطوح آبیاری بر عملکرد گندم

عملکرد دانه (gr.m ⁻²)	ترکیب تیماری	
۴۰۳/۴۲ e	B1	II
۴۹۶/۸۰ cd	B2	
۴۷۰/۶۵ cd	B3	
۴۴۲/۳۱ de	B4	
۵۲۹/۳۵ c	B1	
۷۶۲/۸۳ a	B2	
۶۵۵/۰۸ b	B3	
۶۱۷/۷۱ b	B4	
۵۳۵/۸۸ c	B1	
۷۹۹/۶۴ a	B2	
۷۴۶/۷۸ a	B3	
۶۴۸/۸۱ b	B4	
۶۶/۵۸	LSD 0.05	

ا₁, ا₂ و ا₃: به ترتیب قطع آبیاری در آبستنی، قطع آبیاری در خوشده‌ی آبیاری کامل
B₁, B₂ و B₃: به ترتیب عدم کاربرد کودهای زیستی، کاربرد هم‌زمان سودوموناس و فلاوباكتریوم، کاربرد هم‌زمان میکوریزا با سودوموناس و فلاوباكتریوم، کاربرد میکوریزا میانگین‌های با حروف مشترک در هر ستون اختلاف آماری معنی‌داری با هم ندارند.

۴. نتیجه‌گیری

نتایج بیانگر آن است که در شرایط محدودیت آبی محتوای نسبی آب، شاخص کلروفیل، هدایت روزنها و عملکرد کوانتمومی و عملکرد دانه کاهش یافت. در شرایط

مقایسه میانگین ترکیب تیماری سطوح آبیاری در کود زیستی نشان داد که بالاترین عملکرد دانه (۷۹۹/۴۴ و ۷۴۶/۷۸ گرم در مترمربع) به ترتیب با کاربرد هم‌زمان سودوموناس و فلاوباكتریوم و کاربرد هم‌زمان میکوریزا با سودوموناس و فلاوباكتریوم در حالت آبیاری کامل و کم‌ترین آن (۴۰۳/۴۲ گرم در مترمربع) در شرایط قطع آبیاری در آبستنی و عدم کاربرد کودهای زیستی مشاهده شد (جدول ۷). به نظر می‌رسد که بخشی از افزایش عملکرد را می‌توان به بهبود شاخص کلروفیل و کارایی فتوشیمیابی فتوسیستم II نسبت داد که قارچ‌ها با ایفای نقش مخزن اضافی برای آسیمیلات‌ها، موجب تحریک فتوستتر گیاه می‌زیبان شده (Wright et al., 1998) و با گسترش هیف‌های خود به مناطقی از خاک که ریشه قادر به نفوذ در چنین مناطقی نیست منجر به جذب بهتر آب از خاک شده و در نتیجه آن محتوای نسبی آب گیاه نیز افزایش یافته است (جدول ۷). از طرفی مؤثربودن کارایی هم‌زیستی در کاربرد تک‌تک کودهای زیستی در تمامی سطوح از پوترسین و آبیاری در مقایسه با عدم استفاده از این کودهای زیستی (شکل ۲) می‌تواند یکی دیگر از دلایل بالابودن عملکرد در چنین ترکیبات تیماری باشد.

اظهار داشتند که تحت شرایط Mishra et al. (2010) کودهای زیستی می‌توانند اثر مثبتی در تحمل به تنش خشکی و بهبود عملکرد گیاه داشته باشد. برخی پژوهش‌ها نشان داده‌اند که بین قارچ‌های میکوریزا و باکتری‌های محرك رشد اثر مقابل وجود دارد. به طوری که تلخیح بذر گندم و ذرت با باکتری آزوسپیریلیوم استقرار میکوریزا روی آنها را افزایش می‌دهد (Antunes et al., 2006).

براساس مطالعات Burgess et al. (2012)، تلخیح بذر با آزوسپیریلیوم لیپوفروم توسعه ریشه و عملکرد دانه را در گندم بهاره و ذرت در شرایط کمبود آب افزایش داد. کاربرد هم‌زمان باکتری‌ها قادرند تا حدودی از اثر مخرب

پژوهش‌گزاری

